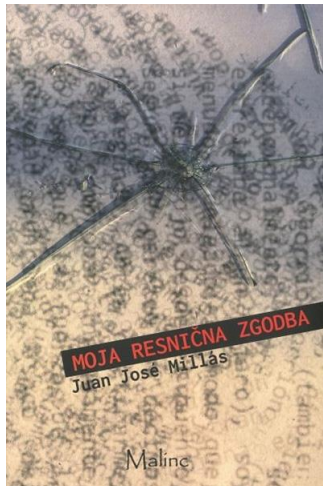

Millás, Juan José: **Moja resnična zgodba**.

Prev. Marjana Šifrar Kalan. Spremnna beseda Barbara Pregelj. Medvode: Malinc, 2019. 96 str.

| M – 4. stopnja | za pogovore o knjigah

| Fantje | Odraščanje | Nesreče | Krivda | Mladostniki | Ljubezen | Spolnost | družina |
družinski odnosi | invalidnost | psihične travme | drugačnost | psihopatologija

Takole jaz na Facebooku:

Globoko občuteno prvoosebno romaneskno besedilo priporočam tako mladim kot odraslim bralcem! Za pogovor o identiteti in potrebi po sprejetju, iskrenih in prikritih medosebnih odnosih, o grehu in pokori idr. ... na ostrem robu med resničnim in fiktivnim. Napisano je mojstrsko in prepričljivo, členjeno na pregledna poglavja in tudi na kratko (81 str.)! Zelo priporočam tudi spremno besedo Barbare Pregelj *Frnikola je padla*, v kateri najprej predstavi avtorja, potem pa *Zgodbo o otroku, polnem lukenj*. (str. 83 – 96).

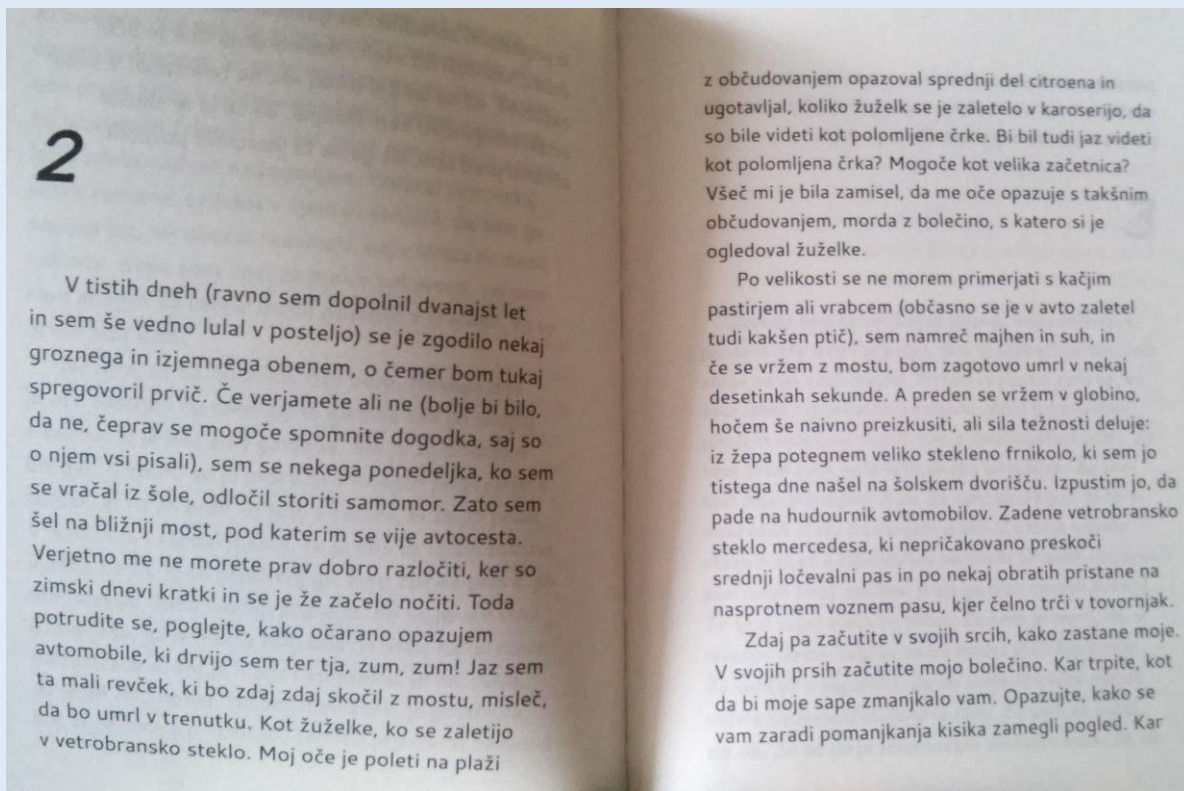
Tam – v spremni besedi - najdemo tudi besede avtorja, ki je po izidu romana *Moja resnična zgodba* v intervjuju za špansko agencijo EFE izjavil, »da je čas najstništva obdobje, ko ljudje najbolj trpimo. To je grozljiv čas popolnih sprememb in to, kar bralci v tem obdobju potrebujejo, so »metafore«, ki jim lahko pojasnijo, kaj se dogaja v njihovi glavi, ne pa posebna, pogosto povsem stereotipna literatura, ki jim je prilagojena in je napisana posebej zanje. Dober roman za mlade je namreč prav tako tudi dober roman za odrasle.« (str. 88). TO!!!

Takole na hrbtni strani knjige:

Obstajajo naključja? Kaj lahko povzročijo majhne, na videz nepomembne stvari, se sprašuje bralec, ki ga v svoje mreže zaprede mojstrsko napisana *Moja resnična zgodba*. V njej spoznamo najstnika, ki v prvoosebni pripovedi opisuje, kaj se je zgodilo, ko je nekega dne, ko se je vračal iz šole, z mosta na cesto pod seboj po naključju spustil frnikolo, s tem pa povzročil hudo nesrečo. Bo ob težavah, ki jih tudi sicer imajo mladostniki, tudi če jim ne razpada družina, zmoget živeti s svojo krivdo?

Spodbude za branje:

- **Srednješolce in/ali medgeneracijsko skupino** povabim k branju z zapisom na hrbtni strani knjige. Morda podobno, kot sem zapisala na Facebooku ali pa jim glasno preberem celo drugo poglavje (str. 6-8).

pozabite na samomor, ker ste v resnici že mrtvi, in zbežite s kraja zločina brez sape, ker ne dihate več, ali pa ne pridete do sape, ker dihate prehitro. (manjkajoči košček s str. 8).

- Prvih 12 strani romana je dostopnih na:
https://issuu.com/malinc.si/docs/moja_resnicna_zgodba_issuu
- Po branju najprej prisluhnem, kaj bralci spontano povedo o zgodbi. Kako jo razumejo? Kako se jim zdi?
- Kaj predstavlja naslovnica? (razbito vetrobransko steklo). Je prvoosebni pripovedovalec – tedaj 12-letni fant – res po naključju spustil frnikolo z mostu, kot piše na hrbtni strani knjige? (V resnici je želel preveriti, ali sila težnosti deluje, kajti nameraval je skočiti z mostu). Fanta, ki v tej starosti še vedno moči posteljo, tolaži misel na samomor, išče način, kako bi pritegnil očetovo pozornost in ljubezen. Mama ne želi sprejeti resnice, tudi ne tiste o »nesreči« (»Tudi otrokom ni treba vsega povedati staršem.«); fant ugotavlja, da ga tudi mama ne zmore imeti rada in da oba zavestno ohranjata skrivnosti. Med vsemi tremi vlada neiskrenost, kar tudi privede starša do ločitve. Tudi fantovo pisanje njegove zgodbe je v bistvu poskus, ne le, da bi se soočil s samim seboj, ampak predvsem, da bi ga sprejel najprej oče, potem pa seveda tudi mati. (Uf, tole je že preveč interpretacije; saj boste prebrali odlično spremno besedo Barbare Pregelj!)

- Kako doživljajo to, da se je fant zapletel v razmerje, tudi intimno, z Ireno, dekletom njegovih let, ki je edino preživelu nesrečo? Ona ga pravzaprav edina spregleda in razume, edina sprejema, kakršen je?
- Kakšna pa je vloga literature in branja v pripovedi? Oče ves čas bere in na TV se v oddaji pogovarja z avtorji in bralci; kasneje v svojem majhnem stanovanju pripravlja bralne delavnice. Fant pri njem najprej opazi knjigi Dostojevskega *Idiot* in potem *Zločin in kazen*. Tudi mama bere, toda ona npr. kriminalko *Globoko morje* in *Nežna slabost* Patricie Higsmithe. Fant ne bere, pač pa napiše svojo zgodbo, za katero na nacionalnem natečaju dobi celo prvo nagrado, toda napiše jo zato, da bi jo prebral predvsem oče.
- Najbrž se bomo pogovorili še o čem: glej vsebinska gesla, zgoraj pod naslovom knjige!
- Je bralce posrkala prvoosebna pripoved? Včasih nas povsem neposredno povabi, da se soočimo s fantovo notranjostjo. Ne izvemo fantovega imena: »Moja resnična zgodba« tako postane »resnična zgodba« slehernega človeka ... ne le bralca. ☺
- In ne nazadnje: kaj pa je moja »moja resnična zgodba«? (Mene osebno je podrezalo tudi tole: glede na to, da precej berem, misleč, da mi to prispeva tudi h globljemu razumevanju zgodb drugih ljudi in življenja sploh ... se pa z branjem najbrž tudi nemalo umikam resničnosti?!)
- Kakor koli, tale overcross roman me je tako prevzel, da bom nemudoma prebrala tudi roman *Ženski v Pragi* istega avtorja (prevod v slov. iz leta 2012).